

Presentació de la directora de l'espectacle, Carme Portaceli

Només són dones de Carmen Domingo és una obra que parla de les dones durant la Guerra Civil i el començament del franquisme. Cinc dones que viuen la nostra nefasta i terrible guerra feixista anomenada «la Guerra Civil». L'autora ha ajuntat realitat i poesia tot dramatitzant algunes històries que van succeir en la realitat.

La memòria de la guerra ha ocupat un espai essencial en les famílies de les víctimes i nosaltres volem explicar aquesta realitat silenciada barrejant tres llenguatges escènics que ajuden a connectar aquestes vides directament amb el nostre cor. Volem parlar de les dones que, pel fet de ser-ho, van ser el punt de mira del dictador mentre tiraven endavant les seves famílies amb els homes afusellats, desapareguts o empresonats, mentre feien la resistència als seus pobles o ciutats, mentre lluitaven per un món millor i ningú les ha tingut en compte ni ara ni llavors. Heroïnes que van treballar a la resistència amb força i sense oblidar que la lluita per la democràcia va matar molts dels seus éssers estimats, així com també moltes d'aquestes dones condemnades a estar-se a l'ombra.

La República va significar per a les dones la conquesta de l'espai públic. El dret a vot, l'educació i el divorci són el reflex d'un esperit alliberador que la «cruzada» catòlica va trencar de soca-rel.

La repressió de la dona durant la dictadura franquista va ser per una raó doble: per «roges» i per alliberades. I el càstig també va ser doble: les dones van ser jutjades i condemnades per tribunals militars per delictes «d'auxili, incitació o excitació a la rebel·lió», és a dir, per «roges».

D'altra banda, es produeix una segona condemna social: la reclusió a l'espai domèstic i l'abandonament dels espais públics que només podien ser ocupats exclusivament per homes.

Hi havia un tercer càstig que era utilitzar les dones com a botí de guerra: el cos femení es feia servir per evidenciar el poder dels homes.

La invisibilitat de la lluita i del patiment de les dones impregna, fins i tot, els propis estudis sobre la memòria històrica.

Algunes d'elles van declarar coses com: «L'única pena que em queda al cos, després de tot el que hem patit en aquesta vida, és morir sense que els joves sàpiguen el que hem lluitat per tenir una democràcia en aquest país».